

Törvénytelenül...

Létezem...
Eszem, iszom, alszom
törvénytelenül,
megváltogatom
a világot,
törvénytelenül,
a törvényes világ
a porban csücsül,
törvénytelenül,
negyvenévesen
meghalok,
törvénytelenül.

Szerelem nélkül

Mocskos, szürke napok
hullámain hajózunk,
és semmiben sem bízunk,
semmire sem várunk,
a minden mindegy
bűvölete táncol
tágranyílt szemünkben.
Szerelem nélkül élni
olyan, mint só nélkül az étel,
idő erdejében messzemenni,
s kergetni az éjszakák hídján
részegen hentergő perceket.
A világ kapuja kinyílt,
de már semmit sem adhat neked.
Néha még a sötét éjszakákba
beleokádjuk a fényt,
de a homály belülről borít el,
s nincsen segítség
a reszkető magány
kaszása előtt.
Szemünkben lobognak
sárgagyertyácskájú
néma temetők.
Ki mondta nekünk,
hogyan életet hordozunk,
ki dalolna erőt
fáradt karjainkba.
Hínár szövi át
létünk kútvizét,
s szerelmünk morzsáit
rég felcsipegették
feketedolmányos,
vért síró madarak.